

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: GUds riges evangelium

Citation: Brorson, Hans Adolph: "GUds riges evangelium", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56, s. 10*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid56777/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Da lovens trette
Er gandske udelukt.

15. Jeg vil ey nøyes
Med verdens døde troe,
Hvor intet pløyes,
Og syndens tidsel groe,
Vil du dig give
Saa gandske til mig hen,
Da maa jeg blive
Jo gandske din igien,
I død og live,
At følge dig min ven.

16. Saa skee dig ære,
O JEsu, for din død,
Som lovens here
Har for mig gjort saa sød,
At jeg kand træde
De onde lyster ned,
Og gaae med glæde,
Af verdens glæde keed,
Til brude-sæde
I evig herlighed.

Nr. 131.

Mel. En hver, som troer etc.

Guds riges evangelium
Er sødt som honning-kage,
Naar det kun faaer i hiertet rum,
At man det ret kand smage,

Nr. 131. 15-1.

15, 2: Jak. 2, 17. 26. — 15, 3: *hvor intet pløyes*] hvor der ikke gøres noget for at få ukrudtet op. — 15, 4: *tidsel*] flertal. — 15, 8: *igien*] til gengæld.
Nr. 131. Original. — 1, 1-2: Ordsp. 13, 24: »Lige taler er en honningskage, sød for sjælen og en lægedom for legemet»; Sl. 118, 103: »Hvad var dine ord sødere for min gane end honning for min mund». Med *honning-kage* kan der være tænkt på vaskagen med honning i, jfr. 1. Sam. 14, 26-27, eller måske på den bagte honningskage. — 1, 4: *af*] så at.

Da er det sielens honning-mad,
Gjør hierlet let og mæt og glad
Og smuk i JESu øyne.

2. Det søde ord er kommen af
GUDs egen mund og hierte,
Det er et kys, som GUD os gaf,
Mod al vor nød og smerte,
Det er GUDs eget hiertes kraft,
Som bliver til en honning-saft
Mod syndeus lyd og plage.

273 3. Vansmægtet siel, hvi gaaer du saa
Forknust i jammers sukke?
Kom hid, her er jo nok at faae,
Her er jo nok at plukke,
Kys ordet i din JESu mund,
Og synk det ned i hierlets grund.
Saa skal du trøst fornemue.

4. Est du i synden haardt bespendt,
Som du har her hedrevet,
Her er en skrift fra himlen sendt,
Kom, læs hvad der staaer skrevet:
Saa sandt GUD lever, vil haad ey
Til dine sukke sige ney,
Men kierlig mod dig tage.

5. Tag dette ord kun i din mund,
Og leg det paa din smerte,
Suk kun til GUD af hiertens grund,
Saa rører du hans hierte,

2, 3: gøf| gøw J⁴⁻⁷. 2, 5: del|der J²⁻⁷. 4, 1: est|er J⁶⁻⁷: haardt|hart J²⁻⁵.

2, 3-4: Lk. 13, 20. — 2, 6: honning-saft| i ældre tid brugt = honning. — 3, 4: Nyt billede, denne gang fra plukning af legeurter, Jfr. nr. 173, 8. — 5, 5: Jfr. hos Kingo: »Kys Jesu læber og giv agt Paa hvad han har til afskeed sagt» («Gak under Jesu kors at staae»), måske fra Ordsp. 24, 26: »Man skal kysse læberne på den, som svarer rette orde. — 4, 1: bespendt| betrængt, angrebet. — 4, 5-7: Ez. 33, 11. — 5, 2: leg| læg.

Gak lige til i JEsu navn
 Hen ind i naadens søde favn,
 Gud under dig det gierne.

6. Hand er dog ey saa haard og grum,
 Som saten ham beskriver,
 Hand er, som evangelium
 Den sag saa mægtig driver,
 En fader, hiertenuid og sød,
 Som favner hver i naadens skjød.
 Der sig kun vil omvende.

7. Kom, set dig som en flittig bie
 I ordets blomster-euge,
 Søg selv, hvad kraft der er udi,
 Bliv ved at sue længe,
 Saa faaer du honning vist og sandt,
 Det blod, af JEsu vunder randt,
 Du kandst i ordet finde.

8. Du tænker, varst du selv kun god,
 Da vilde du ey tyile,
 Men følger du i hiertets rod
 De onde lysters pile,
 Da er dit hierte snart forsagt,
 Fordi du selv har ingen magt
 Til synden bort at drive.

274

9. Ney! siig mig, fægter du da ey
 Med dine egne kræfter,
 Og selv vil finde himlens vey,
 Det leer kun satan efter,
 Just derfor mas det stolte sind
 I den sin afmagts klemme ind,
 At nasden rum kand finde.

7, 7: *høvedst* kan J^o-. 8, 1: *varst* var J^o-. 8, 2: *tyile* *tolote* J^o.

6, 4: *dræber* tæler indtrængende om. -- 6, 6: Billedet af en fader, som tager barnet på skødet og omfavner det. -- 7, 1-2: Honningbilledet er her ændret; der tænkes ikke som i v. 1 på mennesket, der vederkveser sig ved hommelug, men på byen, der suger saften af blomsterne. -- 9, 7: *af* for at.

10. Din egen gjerning intel løv,
 Ey heller kand fortiene,
 Men JEsu søde naade gjør
 Den gandske sag allene.
 Kun hen til ham i hiertens troe,
 Saa faaer din siel en liffig roe,
 Naar det kun skeer alvorlig.

11. Og var din synd end nok saa stor,
 Den har dog lidt at sige
 Mod kraften i GUDs sande ord
 Og naadens sterke rige,
 En hver som troer skal naade faae,
 Det være, hvo det være maa
 I alle verdens lande.

12. Du siger: kand GUDs kjerlighed
 Vel saadan een antage?
 Jeg siger, at kand bliver vred,
 Om du vil staae tilbage,
 Men kommer du i hiertens bod,
 Saa skal du see, kand er saa god,
 Som ordet ham beskriver.

Nr. 132.

Mel. Alleneste GUD i himmerig.

Op alle folk paa denne jord,
 GUDs kjerlighed at kiende,

Nr. 132. J¹⁻⁷.

10, 1: *tør]* har lov til el. hehøver. -- 10, 3: *gør]* udretter, gennemfører. -- 11, 4: *rigel] mægt.* -- 12, 2: *saadan] sådan* en som mig. -- 12, 4: *staae tilbage]* holde dig tilbage fra at modtage nåden.

Nr. 132. Original. Salmen er ejendommelig ved sin forening af strengbed og mildhed. V. 1 kundgør i en hovedsag evangeliet om Guds nåde. Derefter retter v. 2-6 et skarpt angreb mod dem, der bruger dette nådebudskab som beroligelsesmiddel under et liv i synd. V. 7-8: Imidlertid har disse skarpe ord åbenbart gjort digteren ængstelig for, at de nætte kunne blive rødt, så modet blev taget fra de ubøje afæde; derfor forklynder han med særlig styrke den åbne adgang til Guds kjerlighed i Kristus, selv han samtidig peger på den kraft til et nyt liv, som dette budskab rummer, når det virkelig bliver modtaget. V. 9 slutter salmen med bøn for nådesordets forkyndelse.